

ЖИВОТА НА ЕДНА ГЖСЕНИЦА.

(Разказъ).

На единъ листъ въ хрсталака, подъ тънка прозрачна завивка отъ паяжина, прилична на мекъ памученъ платъ, въ тънка черупчица лежала гжсеница. Отдавна лежала тя тамъ, отдавна вѣтърътъ люшкалъ нейната люлчица и тя дрѣмѣла въ своето легло на въздуха.

Но ето, че гжсеницата се събудила, продупчила прозорче на черупката си и погледнала на вѣнъ. Гледа — свѣтло, топло и слънцето грѣе. Замислила се нашата гжсеница. „Какво е това? — казала си тя. — Никога до сега не ми е бивало тъй топло; види се, че свѣтлото не ще е лошо; чакай да мръдна по-нататѣкъ.“

Още веднажъ чукнала съ главичката си въ черупката и прозорчето станало вратичка; гжсеницата проврѣла главата си навѣнъ, послѣ започнала да излиза все повече и, най-послѣ, съвсѣмъ излѣзла изъ черупчицата си. Гледа прѣзъ своята прозрачна обвивка, близо до нея, на листа има капка сладка роса, а въ нея слънцето играе и отражава на листата шароветъ на джгата.

„Чакай да се напия,“ казала гжсеницата; протегнала се, но не може. Какво е това? Майката на гжсеницата тъй здраво бѣ прикрѣпила обвивката, че тя даже не можала да я повдигне! И ето, нашата гжсеница погледала, погледала и се заловила да разбутва ту тази нишка, ту онази; работила, работила и, най-послѣ, излѣзла отъ обвивката си и се напила съ вода. Добрѣ ѝ е на свѣжия въздухъ; топълъ вѣтрецъ подухна къмъ гжсеницата, потече струя отъ росата и отъ цвѣтътъ се понесе миризливъ прахъ къмъ нея. „Не, — мисли гжсеницата — занаяпрѣдъ азъ вече не ще се лъжа. Защо ми е да отивамъ пакъ подъ онази душна обвивка? По-добрѣ е да остана тука на открито“.

Докато гжсеницата мислѣла това, гледа, листата наоколо ѝ зашумѣли и мушичкитѣ тревожно забрѣмчели; небето потъмнѣло, слънцето се скрило задъ облаци; вранитѣ загракали, юрдечкитѣ закръкали и ето силенъ дъждъ завалялъ.

Горката гжсеница се измокрила, подъ нея цѣло море; трѣпки прѣминали по нейната тънка кожица и ѝ станало сту-